

opusdei.org

Audiència. l'Any de la Fe. Cal que siguem pedres vives de l'Església

El Sant Pare, en l'audiència de dimecres 26 de juny, es fa una sèrie de preguntes de com els cristians formen part de l'Església: com a pedra viva o com a cristià ensopit i cansat?

26/06/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui m'agradaria fer una referència breu a una imatge que ens ajuda a il·lustrar el misteri de l'Església: la del temple (cf. concili Vaticà II, constitució dogmàtica *Lumen gentium* , 6).

En quina cosa ens fa pensar la paraula temple? Ens fa pensar en un edifici, en una construcció. En particular, la ment de molts es dirigeix cap a la història del poble d'Israel narrada a l'Antic Testament. A Jerusalem, el gran Temple de Salomó era el lloc de la trobada amb Déu en la pregària; a l'interior del Temple hi havia l'Arca de l'aliança, un signe de la presència de Déu entre la gent, i a l'Arca hi havia les Taules de la Llei, el manà i la vara d'Aaron: una recordatori al fet que Déu havia estat sempre dins la història del seu poble, que l'havia acompanyat en el viatge, que n'havia guiat els passos. El Temple recorda aquesta història: també nosaltres, quan anem al

temple, hem de recordar aquesta història, cada un de nosaltres la nostra història: com Jesús em va trobar, com Jesús va caminar amb mi, com Jesús m'estima i em beneeix.

Allò que va ser prefigurats a l'antic Temple, es realitza, pel poder de l'Esperit Sant, a l'Església: l'Església és la "casa de Déu", el lloc de la seva presència, on podem trobar i estar amb el Senyor; l'Església és el temple on habita l'Esperit Sant que l'anima, la guia i la manté. Si ens preguntem: on podem trobar Déu? On podem entrar en comunió amb Ell per mitjà de Crist? On podem trobar la llum de l'Esperit Sant perquè il·lumini les nostres vides? La resposta és: en el poble de Déu, entre nosaltres, que som l'Església. Aquí ens trobarem amb Jesús, amb l'Esperit Sant i amb el Pare.

L'antic Temple va ser construït per les mans dels homes, que volien

"donar una casa" a Déu, per tenir un signe visible de la seva presència enmig del poble. Amb l'encarnació del Fill de Déu, es compleix la profecia de Natan al rei David (cf. 2 Sam 7, 1-29): no és el rei, no hem de "donar-li una casa a Déu", però és el mateix Déu que "construeix la seva casa" per venir a habitar enmig nostre, com escriu sant Joan en el seu Evangeli (cf. 1: 14). Crist és el temple vivent del Pare, i és el Crist mateix qui edifica la seva "casa espiritual", l'Església, feta no de materials de pedra, sinó de "pedres vives" que som nosaltres. L'apòstol Pau diu als cristians d'Efes: que *"Formeu un edifici construït sobre el fonament dels apòstols i els profetes, que té el mateix Jesucrist per pedra angular. Sobre ell, tota la construcció es va alçant harmoniosament fins a ser un temple sant gràcies al Senyor. Per ell, també vosaltres heu entrat a formar part de l'edifici, fins a ser, gràcies a l'Esperit, el lloc on Déu resideix"* (

Efesis 2: 20-22). Això és bonic! Som les pedres vives de Déu, profundament units al Crist, que és la roca de fonament, i també de fonament entre nosaltres. Què vol dir això? Això vol dir que nosaltres som un temple, som l'Església viva, el temple viu, i quan estem junts entre nosaltres hi ha també l'Esperit Sant, que ens ajuda a créixer com a Església. No estem aïllats, sinó que som el poble de Déu: aquesta és l'Església!

I l'Esperit Sant amb els seus dons es manifesta en la varietat. Això és important: què fa l'Esperit Sant entre nosaltres? Ell dissenya la diversitat que és la riquesa de l'Església i uneix tot i tots, per tal de constituir un temple espiritual, on no oferim sacrificis materials, sinó a nosaltres mateixos, la nostra vida (cf. 1 P. 2: 4-5). L'Església no és una barreja de coses i interessos, sinó que és el temple de l'Esperit Sant, el temple on

Déu actua, el temple on cada un de nosaltres amb el do del baptisme n'és una pedra viva. Això ens diu que ningú no és inútil a l'Església i que si algú a vegades diu a un altre: "Vés a casa teva, ets inútil", això no és cert, perquè ningú no és inútil a l'Església, tots estem obligats a construir aquest temple! Ningú no és secundari.

Ningú és el més important a l'Església!, tots som iguals davant els ulls de Déu. Algú de vosaltres podria dir: 'Miri, senyor papa, vostè no és igual a nosaltres'. Sí, sóc com cada un de vosaltres; tots som iguals, som germans! Ningú no és anònim, tots formem i construïm l'Església. Això també ens convida a reflexionar sobre el fet que si manca el maó de la nostra vida cristiana, manca quelcom a la bellesa de l'Església. Algunes persones diuen: "No tinc res a veure amb l'Església, però manca el maó d'una vida en aquest bell temple. Ningú pot anar-se'n, tots hem d'aportar la nostra vida a l'Església,

el nostre cor, el nostre amor, el nostre pensament, el nostre treball: tots junts.

Així que m'agradaria que ens preguntéssim: com vivim el nostre ésser Església? Nosaltres som pedra viva, o som, per dir-ho d'alguna manera, pedres cansades, ensopides, indiferents? Has vist què trist és veure un cristià cansat, ensopit, indiferent? Un cristià així no és bo, el cristià ha d'estar viu, feliç d'ésser cristià, gaudint d'aquesta bellesa d'ésser part del poble de Déu que és l'Església. Ens obrim a l'Esperit Sant perquè sigui actiu en les nostres comunitats, o ens tanquem en nosaltres mateixos, dient: "Tinc força coses a fer, no és la meva tasca?"

Que el Senyor ens concedeixi tota la gràcia, la força, perquè estiguem profundament units al Crist, que és la pedra angular, el pilar, la roca del fonament de la vida i tota la vida de

l'Església. Preguem perquè, animats pel seu Esperit, sempre siguem pedres vives de l'Església.

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-cal-que-siguem-pedres-vives-de-lesglesia/>
(28/03/2026)